

3. Марутян К.К. Управлінські механізми протидії домашньому насильству під час пандемії COVID-19: досвід зарубіжних країн. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. Серія: Державне управління 2021 р. С. 22–26.

4. Філіпецька Д. С., Фролова Н. В. Психологічні особливості прояву домашнього насильства в умовах пандемії. *Український психолого-педагогічний науковий збірник*. 2020 р. с. 85–88.

5. Процик Л. С., Детермінанти гендерно обумовленого насильства: теоретичний аспект. Розуміння маскуліності та гендерної рівності в секторі безпеки України та представлення результатів дослідження. 2021 р. С. 154–157.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ РЕФОРМУВАННЯ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

Багрєєв М. О.

*студент факультету морського права
Національного університету кораблебудування
імені адмірала Макарова
м. Миколаїв, Україна*

Митний Кодекс Європейського Союзу (далі – МК ЄС) разом з умовами його застосування, прийнятими як на рівні ЄС, так і на національному рівні, формують митні правила ЄС. Щоб уникнути можливості неоднакової інтерпретації митних розпоряджень та правил, усе митне законодавство країн-членів Євросоюзу мало бути гармонізоване з МК ЄС. Така систематизація правових норм мала своїм наслідком значне спрощення користування ними для економіки, адміністрації та судів ЄС [1, с. 159].

Опублікований у 2008 р. оновлений МК ЄС (Modernised Customs Code, MCC), який затверджено Регламентом № 450/2008 від 23.04.2008 р., був покликаний замінити МК ЄС 1992 р. Структурно оновлений МК ЄС склався з 188 статей, об'єднаних у дев'ять розділів. Порівняно з МК ЄС 1992 року кількість статей зменшено з 253 до 188. Таке скорочення відбулося завдяки систематизації та уніфікації норм для окремих інститутів митного права і виключенню тих, які не виправдали свого призначення або були визнані такими, що не відповідають сучасному рівню розвитку митних відносин.

Спочатку оновлений МК ЄС мав застосовуватися з 24.06.2009 р., однак імплементуючі положення для нього так і не були підготовлені,

незважаючи на перенесення крайнього терміну на червень, а потім і на листопад 2013 року. Також, з 01.12.2009 р. набрав чинності Лісабонський договір, який містив нові вимоги з видання імплементуючих положень, які повинні враховуватися у всіх базових правових актах, прийнятих Європарламентом або Радою ЄС. Крім того, мали бути прийняті до уваги зміни практики, що відбулися з 2008 р.

Оновлений МК ЄС передбачав більш широке використання в митних операціях інформаційних технологій, проте це стало ще одним стримуючим фактором на шляху до його впровадження, оскільки існувала затримка в розробленні єдиної загальноєвропейської інформаційної системи.

За підсумком на 2013 р. МК ЄС 2008 р. (МСС) у деяких пунктах уже застарів, практика обігнала деякі його положення, і вони потребували перегляду. З огляду на це Комісія Європейського Парламенту та Рада ЄС запропонували проект переробленого кодексу.

Так, 09.10.2013 р. була оприлюднена нова редакція МК ЄС, затверджена Регламентом Європейського парламенту і Ради ЄС № 952/2013 (Union Customs Code, UCC). За своєю суттю прийнятий у 2013 р. МК ЄС (UCC) є переглянутим варіантом Оновленого МК ЄС 2008 року (МСС), який так і не набрав чинності. Європейська Комісія після прийняття МК ЄС (UCC) відразу почала розробку делегуючих та імплементуючих актів на його основі. З початку 2014 р. всі держави-члени та європейські об'єднання підприємців могли брати участь у робочих групах при європейських інституціях, щоб вироблена думка могла бути врахованою при розробці документів.

Щодо митного регулювання в Митному союзі та країнах, які до нього входять, маємо зазначити таке. До створення Митного союзу митне регулювання в цих країнах мало національний характер. В умовах формування і функціонування Митного союзу митне регулювання вийшло на наднаціональний рівень: створюються спеціальні союзні органи, наділені державами-членами Митного союзу необхідними регулюючими повноваженнями – Міждержавна рада ЄврАзЕС (вищий орган Митного союзу) Комісія Митного союзу. Нормативні правові акти цих органів приймаються на виконання міжнародних договорів держав-членів Митного союзу.

Навіть на рівні союзного нормотворчого процесу митне регулювання продовжує зберігати національні риси: по-перше, в цьому нормотворчому процесі беруть безпосередню участь держави-члени Митного союзу, які також намагаються враховувати свої національні інтереси і особливості суспільних відносин з предмета митного регулювання в Митному союзі. По-друге, митне законодавство Митного союзу водночас є частиною митного законодавства кожної з держав-членів

Митного союзу, оскільки містить правові норми прямої дії, що мають однакову юридичну силу в усіх союзних державах.

Безпосередня участь держав у процесі митного регулювання та формальна відсутність при цьому наднаціональних органів дають підстави для виділення вищого рівня митного регулювання на єдиній митній території Митного союзу – міжнаціонального.

Саме на міжнаціональному рівні сформовано митне законодавство Митного союзу. Так, Міжнародним договором держав-членів Митного союзу від 27.11.2009 р. затверджено Митний кодекс Митного союзу (далі – МК МС), який є основою всього митного законодавства Митного союзу [1].

Згідно з п. 2 ст. 1 МК МС (у редакції Протоколу від 16.04.2010 р.) митне регулювання в Митному союзі здійснюється відповідно до митного законодавства Митного союзу, а в частині, не врегульованій таким законодавством, до встановлення відповідних правовідносин на рівні митного законодавства Митного союзу, – згідно із законодавством держав-членів Митного союзу.

Відповідно до ст. 3 МК МС «митне законодавство Митного союзу складається з цього Кодексу; міжнародних договорів держав-членів Митного союзу, що регулюють митні правовідносини в Митному союзі; рішень Комісії Митного союзу, які регулюють митні правовідносини в Митному союзі, прийнятих відповідно до цього Кодексу та міжнародних договорів держав-членів Митного союзу.

Митне законодавство Митного союзу діє на митній території Митного союзу. Якщо згідно з митним законодавством Митного союзу митне регулювання в Митному союзі здійснюється відповідно до законодавства держави-члена Митного союзу, таке законодавство діє на території цієї держави-члена Митного союзу».

Аналогічно до попереднього аналізу митного регулювання в ЄС, слід розглянути процес підготовки та сферу застосування МК МС.

МК МС як і МК ЄС регулює відносини з приводу переміщення товарів через митний кордон Митного союзу. Цей кодекс прийшов на заміну митним кодексам країн-учасниць Митного союзу. За структурою МК МС поділено на загальну і особливу частини, які вміщують 8 розділів та 373 статті.

МК МС не містить положень, що регулюють систему митних органів, права, обов'язки та відповідальність посадових осіб митних органів, а також умови проходження служби в митних органах. Ці питання віднесено до національного законодавства, як і питання відповідальності за порушення митних правил. Також до компетенції національного законодавства держав-членів митного союзу віднесені: порядок оскарження дій (бездіяльності) митних органів та їх посадових осіб;

правоохоронна діяльність митних органів; інші питання, які стосуються технічної реалізації різних митних операцій, тощо.

Деякі автори як недолік МК МС відзначають наявність у ньому норм, які відсилають до положень національного митного законодавства [2, с. 58–60]. Таке викладення нормативного матеріалу ускладнює його вивчення і використання посадовими і приватними особами, оскільки виникає необхідність звернення до норм національного законодавства всіх держав-членів Митного союзу. Також це провокує виникнення колізій у правових нормах і правозастосовчій практиці.

Література:

1. Абрамов, Д. Я. Кучма. Київ : НАДУ, 2009. Ч. 1 : Філософсько-методологічні та системні основи забезпечення національної безпеки.– 248 с.

2. Лазарев Б. М. Компетенція органів управління / Б. М. Лазарев. – М. : Юрид. лит., 1972. – 280 с.

МІЖНАРОДНІ НОРМИ ЩОДО РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Блайда М. А.

*Студент кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства
факультету міжнародних відносин
Національного авіаційного університету
м. Київ, Україна*

Найважливішою ознакою глобального розвитку є інформаційне суспільство, фундамент якого становлять новітні технології та засоби комунікації. Будучи «специфічною формою соціальної організації, в якій нові технології генерування, обробки та передачі інформації стали фундаментальними джерелами продуктивності та влади», інформаційне суспільство схильне до особливо складних загроз, оскільки широкий спектр можливостей впливу ІКТ дуже різноманітний і характеризується високим ступенем небезпеки для всіх сфер життєдіяльності соціуму та функціонування держави. У цьому контексті проблема вдосконалення системи державних гарантій конституційних прав людини та громадянина в інформаційній сфері набуває особливої актуальності [1, с. 117].

Рівень розвитку інформаційно-комунікаційних технологій держави є визнаним у міжнародному співтоваристві важливим індикатором оцінки